

[Albrechtsen]

tortur. Man kunne også høre en interessant beretning i Nyhedsmagasinet i går om, hvordan en politimand var blevet idømt 10 års fængsel. Det var da en indsats fra systemets side, må man sige. Men det var noget, der var iscenesat til ære for den vesteuropæiske offentlighed, viste det sig, for manden søgte så en forfremmelse i det tyrkiske politi. Den fik han. Så appellerede han sagen; men da han jo var blevet forfremmet af det tyrkiske system, kunne man selvfølgelig ikke dømme en sådan samfundsborger, og så blev han selvfølgelig sat fri. Derfor er denne indsats imod torturen ikke reel. Man dømmer måske på skrømt nogle enkelte politifolk, men en reel indgriben er der ikke tale om.

På det seneste er den tyrkiske menneskerettighedskommission også blevet forbudt. Der var sandelig en organisation, der helt upolitisk havde dannet sig for at påse overholdelsen af menneskerettighederne i Tyrkiet, ligesom der i andre lande er menneskerettighedskommissioner. Det finder general Evren sig ikke i; han skal ikke have nogen menneskerettighedskommission i Tyrkiet: hvad kunne det ikke føre til for generalerne? Så forbyder man en menneskerettighedskommission.

Kan man i et demokrati forbyde en menneskerettighedskommission? Er der nogen af de borgerlige ordførere, der mener, at det er foreneligt med demokrati, at hvis folk danner en menneskerettighedskommission for at påse, at menneskerettighederne ikke bliver krænket, så bliver det forbudt? Og hvis de gør det alligevel, bliver de slæbt i fængsel og idømt langvarige fængselsstraffe. Er der noget som helst demokrati i det?

Det er jo blevet sagt, at der skulle være pressefrihed i Tyrkiet. Jeg vil godt spørge ministeren, om han vil benægte, at der i Tyrkiet i den seneste tid er idømt mere end 3.000 års fængsel tilsammen for brug af ytringsfriheden. Jeg har en liste her. Nu vil jeg ikke stå og lægge alle dommene sammen; dels er det for deprimerende, dels tager det længere tid, end det har lov til at tage. Men 3.000 år kan man altså få ud af det alene i denne liste. Der er uden nogen tvivl yderligere tilfælde af journalister, som altså har formastet sig til at bruge deres aviser til at debattere aktuelle samfundsforhold i Tyrkiet. Vil ministeren benægte det?

Jeg står her med to eksemplarer af et blad, som hedder Nokta. Det er et ulovligt blad. Hvis jeg stod på en talerstol i Tyrkiet – selv i de områder, hvor der ikke er undtagelsestilstand – med disse to blade i hånden, så stod jeg der ikke ret længe. Så stod jeg ganske kort tid efter i en fængselscelle. Så lå jeg ganske kort tid efter på gulvet og blev pryglet igennem, eller jeg blev hængt op og gennemstrømmet med elektricitet. Nøjagtig sådan som det foregik på de billeder, som dette blad bragte, for et år siden godt nok. For siden da er de mennesker, som udgav dette blad, nemlig blevet udsat for retsforfølgning, og dette blad er blevet forbudt. Det er blevet forbudt, fordi det beskrev de modbydelige forhold, som findes i de tyrkiske fængsler. Det kan vel heller ingen benægte.

Sådan kan man blive ved fra den ene ende til den anden. Der er ikke menneskerettigheder i Tyrkiet. Der er ikke demokrati i Tyrkiet, og der er heller ingen udsigt til, at der bliver det.

Jeg vil slutte med at sige, at på den baggrund er det utrolig skuffende, at der ikke kan være flertal for at gøre noget aktivt ved sagen.

Jeg er helt enig med hr. Stinus i, at det er mærkeligt, at ministeren, når han ved, at der skal være en debat, meddeler, at han har truffet sin beslutning om tirsdagen, hvor debatten skal være om torsdagen. På den måde afskærer han Folketinget fra at blande sig i sagen. Det er i fuldstændig overensstemmelse med ministerens sædvanlige foragt for det parlamentariske flertal.

Men det afskærer ingenlunde dette flertal fra at rejse en sag imod Tyrkiet. Når nu repræsentanterne for Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har tilkendegivet, at der under udvalgsarbejdet skal ske noget, vil jeg derfor foreslå, at vi sammen laver en beretning, som dels fyldestgørende gør rede for disse ting – hvad dette hemmelige papir, som ministeren har brugt til at godkende, overhovedet ikke gør – dels angiver en dansk indsats. Det vil jeg meget gerne være med til.

Hvis ikke det kan lade sig gøre at komme igennem ad den vej, må vi jo på et tidspunkt have en forespørgsel om sagen.

Men jeg ser frem til, at der kan komme en sådan beretning på baggrund af udvalgsarbejdet. Jeg siger i hvert fald tak for, at repræsentanter for de to partier er indstillet på,